

РЕШЕНИЕ

№ 6077

гр. София, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6518** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Б. (А. В.), гражданин на Република К., чрез адвокат Ю. Д. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D” от 02.06.2022 г. на завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място]-С., Република К..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, при несъответствие с материално-правни разпоредби и при липса на установената в закона форма. Според жалбоподателката, същата е живяла законно в България в продължение на три години и е завършила висше образование. През последната година от разрешения ѝ престой тя се е преместила в [населено място], където е живяла до месец април 2022 г. Научила е български език и е имала много приятели в страната. През месец ноември 2021 г. Б. се запознава с българския гражданин В. В., с когото започва да излиза и на 11.04.2022 г. двамата сключват граждански брак. Малко след това, жалбоподателката е трябвало да напусне страната, поради изтичането на издаденото ѝ разрешение за пребиваване. Посочва, че след завръщането си в К. е кандидатствала за издаването на виза пред българските консулски власти и е представила всички необходими документи. Процесния отказ за издаване на виза според Б. е немотивиран, защото в него не са посочени фактическите основания за издаването му. Инвокирани са доводи, че компетентните органи не са установили действителното състояние на условията на престоя и превратно са оценили целта на

пътуването на кандидата. В подкрепа на изтъкнатите аргументи е цитиран чл. 8 от ЕКПЧ.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата се представлява от адвокат Б., която поддържа жалбата, по съображенията, изложени в нея. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата. Моли постановения отказ да бъде потвърден като законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 21.04.2022 г. в посолството на Република България в Н.-С., Република К., А. Б., гражданка на Република П. е кандидатствала за издаване на визи за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са приложени следните документи: 1. Нотариално заверена покана-декларация от В. И. В., че съпругата му А. Б. ще живее на неговия постоянен адрес в [населено място], [улица] че същият ще осигури жилище средства за издръжка на съпругата си, 2. Нотариално заверена декларация от В. В. и А. Б., за това че бракът им не е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, 3. Застрахователна полица за сключена медицинска застраховка за периода 13.04.2022 г. – до 12.04.2023 г. за А. Б., 4. Свидетелство за съдимост, издадено от компетентните власти в Република К., за това, че А. Б. не е осъждана, 5. Копие от международен паспорт на А. Б., издаден от Република К. 6. Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] от 11.04.2022 г., издадено от [община], видно от което В. В. и А. Б. са сключили граждански брак на 11.04.2022 г., 7. Удостоверение пребиваване в Република България на А. Б. със срок на валидност до 22.04.2022 г., 8. Диплома за висше образование, издадена от Висше Училище по Мениджмънт в [населено място], от което е видно, че А. Б. е завършила образователна степен бакалавър, със специалност „хотелски мениджмънт”.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците, Заповед № 26/03.07.2020 г. на Посланика на Република България в [населено място]-С., Република К., с която И. Т. – трети секретар в посолството и завеждащ консулска служба, е определен с правомощия да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

На основание чл. 192 от ГПК, съдът е задължил трети неучастващи в производството лица - Дирекция „Миграция“ – МВР и Държавна Агенция „Национална сигурност“, да предоставят по делото копия от документите, изготвени по проведените съгласувателни процедури във връзка с подадено от А. Б. заявление за издаване на виза тип „D“. Документите са представени и са приети като доказателства по делото. Видно от приетото писмо рег. № М-16000 от 05.08.2022 г., изготвено от Държавна Агенция „Национална Сигурност“, агенцията не възразява да бъде издадена виза на А. Б..

Видно от справка № УРИ 365р-31714 от 01.06.2022 г., изготвена от Началник на

сектор „Миграция” при ОД на МВР, [населено място], след извършените проверки е налице основателно съмнение, че бракът между В. В. и А. Б. е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България.

По искане на жалбоподателя беше разпитан един свидетел за доказване на наведените в жалбата доводи.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ за издаване на виза е връчен лично на А. Б. на 16.06.2022 г., видно от саморъчно положение подпис върху находящия се по преписката екземпляр. Жалбата е подадена директно в АССГ на 29.06.2022 г. (вх. № 24386), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресати на индивидуални административни актове, подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорените отказ за издаване на виза с издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от трети секретар - завеждащ консулска служба към посолството на Република България в Република К., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. С оглед изискванията на чл. 9г от ЗЧРБ и приложените заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 26/03.07.2020 г. на Посланика на Република България в [населено място]-С., Република К., оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

При издаването на административния акт е спазена частично и предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени само правните основания за издаването му, но не и фактическите такива.

С процесния акт А. Б. е получила отказ за издаване на виза, като в основанието са посочени чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ и текст: "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване".

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е приел, че и кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването и че са налице основателни съмнения

относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване по приетите от него правни основания – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от кандидата обстоятелства и относно тяхната достоверност. Няма нито едно изложено фактическо обстоятелство за наличието на материално-правните предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, даващи възможност на административния орган да откаже издаването на виза.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, тъй като Държавна агенция "Национална сигурност" е дала становище, че съгласувателната процедура е осъществена от Специализирана дирекция "М" - ДАНС, която не възразява на А. Б. да бъде издадена виза.

От съществено значение е обстоятелството, че в процесния административен акт не е обсъден въпроса, че заявителката е съпруга на лице, което е български гражданин. Следва да се има предвид, че в случая не е съобразена и нормата на § 1, т. 1, б. "в" от Допълнителните разпоредби на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на ЕС и членовете на техните семейства. Българската държава е синхронизирала законодателството си по издаване на визи с правото на Съюза, като е въвела визираните в член 32, параграф 1 от Регламент № 810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство и процесното основание за отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), ii). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат "широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но това не ги освобождава от задължението за

преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза". Тези комплексни оценки, "основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава" предполагат и съставянето на "прогнози относно предсказуемото поведение" на кандидата – Решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, ЕУ: С: 2013: 862, т. 60 – 62 и 58, 59. В конкретния случай в обжалвания отказ не е обективизирано осъществяването на изискуемата комплексна оценка, нито съставена прогноза относно предсказуемото поведение на апликанта и на канещото лице, който е неин съпруг. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Независимо от пълната липса на мотиви за издаването на оспорения отказ, съдът намира, че следва да обсъди предполагаемия аргумент, послужил на административния орган да упражни властническите си правомощия. Този аргумент се съдържа в справка № УРИ 365р-31714 от 01.06.2022 г., изготвена от Началник на сектор „Миграция“ при ОД на МВР, [населено място] и е свързан с направения извод, касаещ фиктивността на сключения граждански брак между А. Б. и В. В.. Според изложеното в справката, двамата са се запознали преди една година, не са живели заедно и са сключили граждански брак, малко преди Б. да напусне страната. Поради тази причина тя не отговаря на определението по чл. 2, ал. 6 от ЗЧРБ за член на семейство, защото двамата не са имали общо домакинство и така следва да се направи извод за това, че бракът между В. В. и А. Б. е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България.

От друга страна разпитаният по време на проведеното по делото открито заседание свидетел Т. С., посочи, че познава А. Б. от около три години. Той и съпругата му я канели често на гости. Тя вече владеела български език доста добре. Със съпругът ѝ В. В. ги запознал той, защото му бил приятел от дълго време. Това станало на рождения ден на свидетеля на 07.11.2021 г. Тогава двамата си разменили телефоните и започнали да се виждат. Сватбата била в началото на април 2022 г. във Върна, в Обредния дом. Т. С. и съпругата му били свидетели. След сватбата са имали намерение да заживеят заедно, но не са живели, защото на нея ѝ било изтекло разрешението за пребиваване и тя трябвало да си замине. Те са споделяли със свидетеля, че искат да заживеят заедно и да създадат деца, което е нормално за едно семейство. И

двамата са много разочаровани от отказа за издаване на виза, направо са съкрушени.

Съдът намира, че показанията на свидетеля са последователни, непротиворечиви и лишени от пристрастност, поради което следва да бъдат кредитирани.

Независимо от факта, че бракът между В. В. и А. Б. е бил сключен малко преди да изтече разрешението ѝ за пребиваване в Република България, съдът не намира, че това е направено поради посочената в справката на Дирекция „Миграция” цел - заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. Съпрузите са се познавали от няколко месеца, излизали са, имали са общи познати и дори веднъж са били на гости при родителите на В.. Не е нелогично, двама млади хора да не могат да заживеят заедно в началото на жизнения им път като семейство, най-вече поради битови и икономически причини. Това по никакъв начин не може да бъде основание да се приеме, че бракът им е фиктивен. От показанията на разпитания свидетел се установява, че и двамата изпитват дискомфорт и страдание от раздялата им.

Следва да се отбележи, че жалбоподателката е живяла повече от три години в България, учила е и владее български език. През това време няма данни да е нарушавала законите на държавата. Точно обратното. Независимо от явно изразеното желание да остане в страната, тя я е напуснала преди да изтече срока на разрешението ѝ за пребиваване, което е ясен индикатор, че при издаването на виза, също ще се съобрази с разрешените в нея срокове за пребиваване.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че независимо от извода за липса на мотиви за издаване на оспорения отказ, което е абсолютна предпоставка за отмяната му, от изложеното по-горе може да се направи заключение, че А. Б. е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване – да заживее заедно със съпруга си, както и че не са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления и намерението и да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Изложеното мотивира съда да приеме, че процесния отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в непредвидената от закона форма, при противоречие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на компетентния административен орган с указания за повторно разглеждане на искането на А. Б., гражданка на Република К. и за издаване на виза тип „D”, при наличие на всички предвидени в закона предпоставки за това.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните със списъка по чл. 80 от ГПК разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 2, във връзка с чл. 173 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Б. (А. В.), гражданин на Република К., чрез адвокат Ю. Д. отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D” от 02.06.2022 г. на трети секретар, завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място]-С., Република К..

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на трети секретар, завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място]-С., Република К. за ново произнасяне по направеното искане на А. Б. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на А. Б., гражданин на Република К., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 760 (седемстотин и шестдесет) лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение и платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.